

РЕШЕНИЕ

№ 7087

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6072** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Д. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ет.4, ап.22, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка с рег. № 22-4332-002932 / 21.06.2022 г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, упълномощен със заповед 513з – 1618 / 26.02.2018 г. Моли атакуваната заповед да бъде отменена.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Моли за отмяна на издадената принудителна административна мярка като незаконосъобразна.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка от служители в отдел "Пътна полиция" при СДВР на 21.06.2022 г. около 00:25 ч., в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е установено, че Д. Б. – дългосрочно пребиваващ - управлява МПС - М. 190Д с регистрационен номер СВ 5996 КМ, без да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС – управлява със СУМПС № К. 203827– У., което не е издадено от държава – членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария, след изтичането на 1 година от издаване на документ за пребиваване.

Административният орган е приел, че Д. Б. е управлявал МПС, след изтичане на срока по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП – една година от издаване на документ за пребиваване.

На водача е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ от 21.06.2022 г. на чл. 162, ал. 2 ЗДвП и е издадена атакуваната заповед.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-002932 / 21.06.2022 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложена на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението Д. Б. принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя рег. табели [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК].

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представената заповед от 26.02.2018 г., издадена от Директор на СДВР съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма. Същото се установява и от Заповед № 8122з – 1524 / 09.12.2016 г.

Между страните не е спорно, че процесното МПС е собственост на жалбоподателя.

Редакцията на цитираната разпоредба на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в сила от 03.01.2018 г., гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Разпоредбата е материално-правна и няма обратно действие съгласно чл. 14 от ЗНА. Предходната редакция на цитираната разпоредба касае собствениците/водачите, които не притежават съответното свидетелство за управление. Тя не се прилага в настоящия случай, но е относима към начина на тълкуване на разпоредбата в действащата ѝ редакция. Ноторно е, че целта на изменението на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в сила от 03.01.2018 г., беше да не бъдат санкционирани с прекратяване на регистрацията водачите и собствениците на МПС, които притежават свидетелство за управление, валидно за категорията, но същото е с изтекъл срок, т.е. не е подновено. Законодателят прие, че обществената опасност на такива деяния е сравнително ниска, като често МПС се управлява със СУМПС с

изтекъл срок, поради пропуск на водачите, а не поради липса на правоспособност. Именно и поради това, в СУМПС на задната страна са разграничени срокът на валидност на самото СУМПС, т. е. на документа /т. 4б/ и срокът на валидност на категорията /т. 11/.

В чл. 161 от ЗДвП са предвидени предпоставките, при които свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България. Хипотезите на чл. 161, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 5 безспорно не са налице и не следва да се разглеждат подробно. Следва да се обсъди доколко е налице някоя от алтернативните хипотези на чл. 161, ал. 1, т. 1 и т. 3.: т. 1 - държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата /Конвенция за пътното движение/ и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията и т. 3. - свидетелството е придружено от легализиран превод на български език. Хипотезата на т. 3 не е налице, тъй като няма данни представеният по делото легализиран превод да е бил налице към момента на проверката на чужденеца.

Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - У. е страна по Конвенцията за пътното движение, а свидетелството на водача отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията. Следователно издаденото в У. и използвано от нарушителя СУМПС се явява валидно такова за територията на РБ.

Действително, чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно за категорията му, така, както бе посочено по-горе по отношение на българските СУМПС с изтекъл срок. В случая украинското СУМПС е валидно, като няма вписана дата, до която е валидна категорията /т.11/. На практика е изтекъл срокът, до който чужденецът може да управлява МПС с украинското СУМПС и последното съгласно чл. 162, ал. 4 от ЗДвП може да бъде заменено с българско без полагане на изпит, но изтичането на срока, в който лицето има право да ползва документа не води до изгубване на валидност за категорията. Това се случва при условията на чл. 17 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, чиято ал. 12 е в подкрепа на изложеното, тъй като регламентира кога чуждестранно СУМПС се счита за невалидно, като ползването му след изтичане на 1 година от датата на издаване на документ за пребиваване не е такова обстоятелство.

По изложените съображения настоящият състав намира, че чужденецът е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, макар и същото да е било с изтекъл срок, предвид изтичане на една година от датата на издаване на разрешение за пребиваване.

Жалбата е основателна, поради което атакуваната заповед следва да бъде отменена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 57 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ет.4, ап.22, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка с рег. № 22-4332-002932 / 21.06.2022 г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.
РЕШЕНИЕТО на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП не подлежи на обжалване и е окончателно.

СЪДИЯ: